

Rapport

Rapport over een klacht over Belastingdienst in Groningen (voorheen: Belastingdienst/Noord)

Datum: 1 juli 2013

Rapportnummer: 2013/080

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat de Belastingdienst hem verwijst naar de rechter voor een oordeel over de toepassing van de monumentenvrijstelling in de overdrachtsbelasting, terwijl zijn bezwaar niet-ontvankelijk is, wegens termijnoverschrijding en de rechter niet toekomt aan een inhoudelijke beoordeling van het geschil.

Rapport

Context

Verzoeker koopt samen met zijn echtgenote een monumentaal pand dat op 6 mei 2009 wordt geleverd. De notaris bij wie de levering plaats vindt, doet de afdracht op aangifte voor de overdrachtsbelasting op 19 juni 2009. Een dag eerder heeft verzoeker de notaris gewezen op de monumentenvrijstelling in de Wet op belastingen rechtsverkeer en heeft hem gevraagd te onderzoeken of die vrijstelling ook op de levering van zijn pand van toepassing was. De notaris maakt daarop op 18 november 2009 namens verzoeker bezwaar tegen de afdracht en beroept zich op de monumentenvrijstelling. Het bezwaar is buiten de daarvoor geldende termijn ingediend.

In het fiscale recht wordt het einde van de bezwaarprocedure gemarkeerd door de uitspraak op bezwaar. In dit geval wordt het bezwaar niet-ontvankelijk verklaard. Dat betekent dat niet op de inhoud van de zaak wordt ingegaan. Tegen dit oordeel is beroep mogelijk bij de belastingrechter. Die beoordeelt dan alleen de vraag of de Belastingdienst het bezwaar terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard: aan een inhoudelijke beoordeling komt hij niet toe.

De Belastingdienst is echter op grond van een wettelijk voorschrift gehouden het bezwaar te behandelen als een verzoek om ambtshalve vermindering. Dat betekent dat de Belastingdienst dit verzoek alsnog inhoudelijk gaat beoordelen. De hierop genomen beslissing is niet vatbaar voor bezwaar, of beroep.

Gebruikte terminologie

In de correspondentie met verzoeker gebruikt de Belastingdienst verschillende termen om het einde van de bezwaarprocedure aan te geven, zoals het afwijzen, het definitief afwijzen van en de uitspraak op het bezwaar. Een overzicht van brieven met de desbetreffende passages is opgenomen bij Tekstonderdelen uit correspondentie.

De Belastingdienst vraagt op 4 februari 2010 aan het Ministerie van Financiën om een second opinion. Hij begint zijn brief aan het ministerie met de mededeling dat hij het

bezwaarschrift heeft afgewezen. Het ministerie heeft de brief opgevat als een beroep op de hardheidsclausule en op 26 februari 2010 hierop afwijzend beslist.

In het bericht van 29 maart 2010 schrijft de Belastingdienst dat het bezwaarschrift op 23 maart 2010 definitief is afgewezen. In hetzelfde bericht schrijft de Belastingdienst dat hij met het ministerie heeft afgesproken dat verzoeker een officieel verzoek kan indienen tot heroverweging van de uitspraak op het bezwaarschrift. Hij eindigt het bericht met de mededeling dat de Belastingdienst het bezwaarschrift aanhoudt totdat het ministerie uitspraak heeft gedaan op het verzoek tot heroverweging.

Uitspraak op bezwaar

Met dagtekening 30 maart 2010 ontvangt de notaris de – geautomatiseerd aangemaakte - uitspraak op bezwaar. Het bezwaar wordt niet-ontvankelijk verklaard, omdat het niet binnen de gestelde termijn is ingediend. Voor de motivering van de uitspraak wordt verwezen naar de brief van 23 maart 2010, die is verzonden vanuit het regionale belastingkantoor. In die brief staat dat de Belastingdienst het bezwaar gaat afwijzen en dat tegen die uitspraak in beroep gegaan kan worden bij de rechtbank.

Op 19 april 2010 vraagt verzoeker aan het Ministerie van Financiën om de aangeboden heroverweging van de uitspraak op het bezwaarschrift (zie hiervoor in het bericht van 29 maart 2010). Het ministerie wijst het verzoek op 3 mei 2010 af en schrijft:

'De beoordeling, of de vrijstelling van toepassing is, is van feitelijke aard. De inspecteur is belast met de beoordeling hiervan. De inspecteur heeft afwijzend op uw bezwaarschrift beslist. Dit omdat er volgens hem geen sprake is van een monument als bedoeld in artikel 15, eerste lid, onderdeel p, van de WBR. Als u het niet eens bent met de afwijzende beslissing van de inspecteur kunt u gebruik maken van het rechtsmiddel van beroep bij de belastingrechter.'

Termijn voor instellen van beroep

Op 16 april 2010 ontvangt verzoeker een bericht van de Belastingdienst met de volgende tekst:

'Het aantekenen van beroep tegen mijn afwijzing van uw bezwaarschrift en uw tweede verzoek richting het Ministerie van Financiën zijn twee verschillende en los van elkaar staande gebeurtenissen. U dient dus inderdaad 30 maart 2010 als begindatum aan te

houden voor de start van de termijn waarbinnen u beroep moet aantekenen. Wilt u de beslissing van het Ministerie van Financiën afwachten voordat u besluit of u beroep wilt aantekenen en heeft u het idee dat die beslissing "te laat" komt, dan kunt u altijd een pro-forma beroepschrift (...) indienen.'

Op 10 mei 2010 ontvangt verzoeker een brief van de Belastingdienst met als onderwerp *Afwijzing bezwaarschrift*. Het beroep op de hardheidsclausule is tweemaal afgewezen en de Belastingdienst ziet geen aanleiding om een ander standpunt in te nemen. De Belastingdienst vervolgt:

'Ik ga uw bezwaarschrift, (...) dan ook definitief afwijzen. Tegen mijn uitspraak op het bezwaarschrift kunt u bij de rechtbank in beroep gaan. In dat geval moet u binnen zes weken na dagtekening van de uitspraak een beroepschrift indienen bij de rechtbank (deze datum was al vastgesteld op 30 maart 2010, hier heeft u ook bericht van gekregen).'

Verzoeker heeft tijdig beroep ingesteld. In zijn verweerschrift wijst de Belastingdienst de rechtbank op het overschrijden van de termijn voor het indienen van bezwaar en concludeert dat het bezwaar terecht niet-ontvankelijk is verklaard. Het daarna ingestelde hoger beroep en beroep in cassatie worden eveneens ongegrond verklaard.

Op verzoek van de klachtbehandelaar informeert verzoeker op 11 september 2012 de behandelend ambtenaar over een register met informatie over ingeschreven rijksmonumenten. De desbetreffende ambtenaar reageert met een brief van 17 september 2012 en wijst verzoeker op de mogelijkheid om de rechter te vragen een onherroepelijk geworden uitspraak te herzien (zie artikel 8:88 van de Algemene wet bestuursrecht).

Klachtbehandeling van de Belastingdienst

Als afsluiting van de klachtbehandeling schrijft de Belastingdienst op 21 januari 2013 aan verzoeker het te betreuren als er verkeerde verwachtingen zijn gewekt, maar ziet geen mogelijkheden om in het kader van klachtbehandeling hier verder iets over te zeggen.

Oordeel

Het vereiste van een goede informatieverstrekking brengt met zich mee dat de overheid verplicht is de burger gevraagd en ongevraagd alle informatie te geven over handelingen en besluiten die de belangen van de burger kunnen raken.

Duidelijke taal

De Belastingdienst heeft de taak om besluiten, ook van procedurele aard, in duidelijke taal te verwoorden in brieven en berichten naar de burgers. Daarbij zal een evenwicht moeten worden gevonden tussen juridisch correcte formulering en het dagelijkse spraakgebruik. Soms valt niet te ontkomen aan het gebruik van een wettelijke term.

Verzoeker is het niet eens met de beslissing van de Belastingdienst en wil zo snel mogelijk duidelijkheid. In het uiterste geval wil hij zijn zaak voorleggen aan een onafhankelijke rechter.

Verschillende procedures

Wat in feite lijkt op één geschil over toepassing over de monumentenvrijstelling vertaalt zich in de juridische werkelijkheid in vier procedures, die grotendeels tegelijkertijd lopen.

Het gaat dan om:

de bezwaarprocedure tegen de afdracht op aangifte;

een procedure voor ambtshalve vermindering;

een beroep op de hardheidsclausule;

een verzoek om heroverweging van de beslissing op de hardheidsclausule.

Van de Belastingdienst mag, zeker in zo een complexe situatie worden verwacht dat hij in duidelijke taal communiceert over wat een burger van de dienst mag verwachten en zo nodig uitlegt dat er sprake is van verschillende procedures, met ieder hun eigen beroepsmogelijkheden. Naar het oordeel van de Nationale ombudsman is de Belastingdienst hierin tekortgeschoten.

In het fiscale recht eindigt de bezwaarprocedure met een uitspraak op bezwaar (hier: 30 maart 2010). De Belastingdienst gebruikt in zijn berichten aan verzoeker verschillende termen om het einde van de bezwaarprocedure te markeren. Vooruitlopend op de uitspraak schrijft de Belastingdienst dat het bezwaar is afgewezen, of definitief wordt afgewezen en zelfs nadat de uitspraak is gedaan schrijft de Belastingdienst op 10 mei 2010 dat hij het bezwaar nu definitief gaat afwijzen. Maar de beroepstermijn is gaan lopen vanaf 30 maart 2010.

Tijdens de bezwaarprocedure heeft de Belastingdienst de vraag over de vrijstelling voorgelegd aan het Ministerie van Financiën. Dat heeft het verzoek opgevat als een beroep op de hardheidsclausule en heeft het verzoek afgewezen. In het bericht van 29 maart 2010 wordt in het begin gemeld dat het bezwaarschrift is afgewezen, maar ten slotte dat verzoeker een officieel verzoek kan indienen voor een heroverweging van de uitspraak op het bezwaarschrift. De Nationale ombudsman acht het aannemelijk dat hier wordt bedoeld een heroverweging van de beslissing op het beroep op de hardheidsclausule. Immers het fiscale recht kent geen heroverwegingsprocedure door de minister van uitspraken op bezwaar.

Nog groter wordt de verwarring als in hetzelfde bericht van 29 maart 2010 de Belastingdienst toezegt aan verzoeker om bij wijze van uitzondering het bezwaarschrift aan te houden totdat het ministerie heeft beslist. De uitspraak op bezwaar met dagtekening 30 maart 2010, was op dat moment waarschijnlijk al in bezit van de gemachtigde van verzoeker.

De onjuiste mededelingen en het gebruik van verschillende termijnen om het einde van de bezwaarprocedure aan te geven werken verwarrend en zijn naar het oordeel van de Nationale ombudsman dan ook in strijd met het vereiste van een goede informatieverstrekking.

Uitspraak op bezwaar en beslissing op verzoek ambtshalve vermindering

De Belastingdienst maakt bij het doen van de uitspraak op bezwaar en de beslissing op het verzoek om ambtshalve vermindering gebruik van twee documenten die naar elkaar verwijzen. In de brief 23 maart 2010, gericht aan verzoeker wordt een inhoudelijke beslissing gegeven op het bezwaar. Nu het bezwaar te laat is, moet de brief worden opgevat als een beslissing op de ambtshalve beoordeling door de Belastingdienst. Tegen die beslissing staat, gelet op het gesloten stelsel van rechtsbescherming, geen beroep open bij de rechter. De Belastingdienst stelt echter dat wel beroep mogelijk is en verwijst voor details naar de uitspraak op het bezwaar.

In de uitspraak, gericht aan gemachtigde van verzoeker, wordt het bezwaar tegen de afdracht op aangifte niet-ontvankelijk verklaard wegens termijnoverschrijding. Tegen deze beslissing stond wel beroep open bij de rechter.

Door in de rechtsmiddelenverwijzing geen onderscheid te maken tussen de uitspraak en de beslissing op het verzoek om ambtshalve vermindering kon verzoeker er redelijkerwijs van uitgaan dat hij zijn inhoudelijke grieven kon voorleggen aan de rechter. Nergens werd immers het voorbehoud gemaakt dat alleen tegen het niet-ontvankelijk verklaren van het bezwaar beroep mogelijk was. De Nationale ombudsman acht dit in strijd met het vereiste van goede informatieverstrekking.

Beroep bij de rechter

Pas nadat verzoeker beroep had ingesteld bij de rechter, werd hij door de Belastingdienst in het verweerschrift gewezen op de gevolgen van het te laat ingediende bezwaarschrift, namelijk dat de rechter niet toekomt aan een beoordeling over de toepassing van de monumentenvrijstelling. Dat is naar het oordeel van de Nationale ombudsman veel te laat.

De verwijzing van de Belastingdienst in zijn brief van 17 september 2012 naar artikel 8:88, van de Awb is op zichzelf juist, maar de vraag is of die in de situatie van verzoeker op zijn plaats is. Immers de rechter had vastgesteld dat er geen sprake was van een verschoonbare termijnoverschrijding. De stelling van verzoeker dat hij over nieuwe informatie beschikte die ertoe zou leiden dat hij wel in aanmerking kwam voor de monumentenvrijstelling is niet van belang voor de verschoonbaarheid van de termijnoverschrijding. Een verwijzing naar een algemene wettelijke bepaling zonder dat voldoende zekerheid bestaat of die bepaling in een concrete situatie van toepassing is, acht de Nationale ombudsman eveneens in strijd met het vereiste van een goede

informatieverstrekking.

Klachtbehandeling bij de Belastingdienst

Van de Belastingdienst mag worden verwacht dat hij de aan hem opgedragen regels op een behoorlijke manier uitvoert. In sommige situaties zal een onjuiste, of niet tijdige informatieverstrekking juridische gevolgen hebben (bijvoorbeeld voor de aanslag) en in andere gevallen niet. De Nationale ombudsman vindt dan ook dat de behoorlijkheidsvereisten ook hier van toepassing zijn op de wijze waarop verzoeker is geïnformeerd over de te volgen procedure. Dat betekent overigens niet noodzakelijkerwijs dat de Belastingdienst gehouden is om aan het onjuist, of onvolledig informeren gevolgen te verbinden voor de inhoudelijke beslissing.

Behoorlijk overheidsoptreden kenmerkt zich voorts door respectvol handelen. Het vereiste van fatsoenlijke bejegening is daar een onderdeel van. Het vereiste houdt in dat de overheid de burger respecteert, fatsoenlijk behandelt en hulpvaardig is. Dit vereiste houdt onder meer in dat de overheid zich er steeds bewust van is dat het aanbieden van excuses onder omstandigheden noodzakelijk is. De functie die excuses vervult is onder meer het weer in evenwicht brengen en het bevestigen van een (behoorlijkheids)normschending. Dat kan onder meer gebeuren door het zo nodig geven van een (nadere) toelichting waardoor het is misgegaan, alsmede eventueel compensatie aanbieden. Én er lering uit trekken voor de toekomst.

De Belastingdienst zegt het weliswaar te betreuren als er verkeerde verwachtingen zijn gewekt over de behandeling van het beroep, maar miskent daarbij dat dit volledig het gevolg is van zijn eigen handelen. Door dat niet expliciet te erkennen, is het vertrouwen van de burger in de Belastingdienst geschaad. Verzoeker is weliswaar hierdoor niet benadeeld, maar dat doet hier niet aan af. De Nationale ombudsman had een goed aangeboden excuus meer op zijn plaats geacht. Het handelen van de Belastingdienst is op dit punt in strijd met het vereiste van fatsoenlijke bejegening.

Instemming

De Belastingdienst heeft naar aanleiding van het Verslag van bevindingen van dit onderzoek aanleiding gezien, om verzoeker alsnog zijn excuses aan te bieden voor de onjuiste voorlichting ten aanzien van de gevolgde procedures. Dit excuus werd vergezeld met de toezegging van de Belastingdienst om, voor de ontstane ongemakken, een kleine attentie op het huisadres van verzoeker te laten bezorgen. De Nationale ombudsman neemt met instemming hiervan kennis en ziet geen aanleiding om hier nog iets aan toe te voegen.

Conclusie

De klachten over het wijzen op de mogelijkheid om het geschil over de monumentenvrijstelling voor te leggen aan een rechter is gegrond, in verband met schending van het vereiste van een goede informatievertrekking.

De klacht over de klachtbehandeling is gegrond in verband met schending van het vereiste van fatsoenlijke bejegening.

Slotbeschouwing

Verzoeker heeft een monumentaal pand gekocht en denkt in aanmerking te komen voor de zogenaamde 'monumentenvrijstelling' in de overdrachtsbelasting. Bij de behandeling van het bezwaar tegen de weigering van deze monumentenvrijstelling gaat de ambtenaar van de Belastingdienst actief op zoek naar mogelijkheden om recht te doen aan de materiële bezwaren die verzoeker opwerpt. Zelfs het ministerie wordt ingeschakeld om mee te denken. De focus van alle partijen ligt op de argumentatie over het al dan niet van toepassing zijn van de monumentenvrijstelling. Die focus is zo sterk dat het lijkt alsof de formele aspecten geen rol van betekenis meer spelen, totdat de stukken worden gewisseld in de beroepsprocedure.

Dan blijkt de behandelend ambtenaar uitspraak te hebben gedaan op het bezwaarschrift, alsof het tijdig was ingediend. Het systeem heeft hem – in aanvang kennelijk ongemerkt – gecorrigeerd. Hierdoor heeft hij feitelijk één beslissing genomen: de uitspraak op bezwaar. Formeel zijn er echter twee beslissingen genomen, namelijk de uitspraak op bezwaar en de beslissing op het verzoek om ambtshalve vermindering, met allebei hun eigen rechtsgevolgen.

Door in de brieven gebruik te maken van verschillende termen voor het afsluiten van de bezwaarprocedure (afwijzen, uitspraak, niet-ontvankelijk, heroverweging), ontstaat verwarring over de aanvang van de beroepstermijn. De verwarring wordt compleet als het bezwaar ten slotte ook nog definitief kan worden afgewezen.

De Nationale ombudsman concludeert dan ook dat hier volstrekt onvoldoende aandacht is geweest voor informatieverstrekking over de formele aspecten van de bezwaarprocedure, waardoor verzoeker op het verkeerde been is gezet en meende zijn zaak te kunnen voorleggen aan de rechter. Excuses waren op zijn plaats.

Onderzoek

Op 27 februari 2012 wendde verzoeker zich tot de Nationale ombudsman met een klacht over de toepassing van de monumentenvrijstelling en de naar zijn mening nodeloze verwijzing naar de rechter voor een inhoudelijk oordeel. Op 30 augustus 2012 is besloten om de klacht voor wat betreft het tweede deel voor te leggen aan de Belastingdienst en voor het overige zelf af te doen.

De Belastingdienst heeft op 21 januari 2013 de klacht behandeld. Op 26 januari 2013 heeft verzoeker over de behandeling van zijn een klacht ingediend bij de Nationale ombudsman.

Op 2 mei 2013 is het Verslag van bevindingen aan verzoeker en aan de Belastingdienst voorgelegd. Beide partijen hebben hierop gereageerd. Voor de Belastingdienst was het verslag aanleiding om zijn excuses aan te bieden aan verzoeker.

Achtergrond

Artikel 8:88, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Tekst 2012)

"1. De bestuursrechter kan op verzoek van een partij een onherroepelijk geworden uitspraak herzien op grond van feiten of omstandigheden die:

- a. hebben plaatsgevonden vóór de uitspraak;
- b. bij de indiener van het verzoekschrift vóór de uitspraak niet bekend waren en redelijkerwijs niet bekend konden zijn; en
- c. waren zij bij de bestuursrechter eerder bekend geweest, tot een andere uitspraak zouden hebben kunnen leiden."

BIJLAGE: Tekstdelen uit correspondentie

Brief van 4 december van Belastingdienst aan notaris

In reactie op het ingediende bezwaarschrift geeft de Belastingdienst aan geen aanleiding te zien om aan het bezwaar tegemoet te komen. Hij eindigt met de mededeling:

'U kunt tot 23 december 2009 reageren op deze brief *en aangeven of u gehoord wilt worden*. Indien u niet reageert wijs ik na 22 december 2009 het bezwaarschrift definitief af.'

Brief van 30 december 2009 van de Belastingdienst aan notaris

De gemachtigde van verzoeker heeft op 16 december 2009 gereageerd op de brief van de Belastingdienst en de Belastingdienst geeft nu uitvoerig aan waarom de gevraagde vrijstelling niet van toepassing is.

'U kunt tot 21 januari 2010 reageren op deze brief *en aangeven of u gehoord wilt worden*. Indien u niet reageert wijs ik na 20 januari 2010 het bezwaarschrift definitief af.'

Brief van 4 februari 2010 van Belastingdienst aan Ministerie van Financiën

Een verzoek van de Belastingdienst aan het Ministerie van Financiën voor een second opinion, of als dat noodzakelijk is een verzoek om toepassing van de hardheidsclausule.

'Op 30 december 2009 heb ik het bezwaarschrift afgewezen (...)

Ik verzoek u echter te beoordelen of de (*verzoeker; N.o.*) een terecht standpunt inneemt met zijn motivatie omtrent de toepassing van de vrijstelling van artikel 15 lid 1 letter p van de Wet op belastingen van rechtsverkeer met betrekking tot 'registers', "pand" en de "ratio achter de wetgever". Ik kan gedeeltelijk meegaan in zijn argumentatie.'

Brief van 23 maart 2010 van Belastingdienst aan verzoeker

In deze brief geeft de belastingdienst aan dat de inhoudelijke argumentatie geen aanleiding zijn om aan het bezwaar tegemoet te komen.

'Naar aanleiding van uw reactie (uw e-mail van 1 maart 2010) op de afwijzing door het Ministerie van Financiën van uw bezwaarschrift heb ik uw argumenten wederom voorgelegd aan datzelfde Ministerie van Financiën. Het ministerie ziet na bestudering van uw argumenten geen aanleiding om terug te komen op haar eerdere beslissing van 26 februari 2010.

Ik ga uw bezwaarschrift dan ook definitief afwijzen. Tegen mijn uitspraak op het bezwaarschrift kunt u bij de rechtbank in beroep gaan. (...) Op de definitieve afwijzing van uw bezwaarschrift staan alle relevante gegevens vermeld.'

Bericht van 29 maart 2010 van Belastingdienst aan verzoeker

'Ik heb uw bezwaarschrift op 23 maart 2010 definitief afgewezen. Evenals het ministerie ben ik van mening dat een beschermd stadsgezicht niet voldoet aan het vereiste van artikel 15 lid 1 letter p van de Wet op belastingen van rechtsverkeer. Indien u het niet eens bent met de argumenten van het ministerie (feitelijk bent u het dus niet eens met mijn afwijzing van uw bezwaarschrift aangezien ik het ministerie volg in zijn argumenten) dan wel het wetsartikel anders interpreteert dan het ministerie dat doet, kunt u bij de rechtbank in beroep gaan.

(...)

Ik heb met het ministerie afgesproken dat u een officieel verzoek kunt indienen tot heroverweging van de uitspraak op uw bezwaarschrift. Het is dan raadzaam om puntsgewijs aan te geven welke foute aannames het ministerie in zijn afwijzing heeft gebruikt en welke "pertinente" fouten het ministerie heeft gemaakt bij de afwijzing van uw bezwaarschrift, zodat het Ministerie ook dáár op kan reageren.

Bij wijze van uitzondering houd ik uw bezwaarschrift aan totdat het ministerie uitspraak heeft gedaan op uw verzoek tot heroverweging.'

30 maart 2010 Uitspraak op bezwaar

'Uitspraak doende op het bezwaarschrift tegen het bedrag dat aan overdrachtsbelasting op aangifte is voldaan ter zake van de verkrijging van onroerende zaken, geconstateerd bij akte d.d. 6-5-2009, verleden voor notaris (*N.o. naam notaris*).

Overwegende dat de belasting is ingekomen op 23-11-2009, derhalve niet binnen de wettelijke termijn van zes weken (of zeven weken als verzending per post tijdig was) na eerstgenoemde datum. Verklaart belanghebbende niet ontvankelijk.

Voor de motivering van de afwijzing van het bezwaarschrift verwijs ik naar de brief van het Ministerie van Financiën en mijn brief van 23 maart 2010.'

Bericht van 16 april 2010 van Belastingdienst aan verzoeker

Dit bericht volgt na het voorleggen van een tekst van verzoeker aan de Belastingdienst. een verzoek om informatie over de beroepsprocedure. De Belastingdienst schrijft:

'Vormfouten bestaan niet in deze. De door u opgestelde brief is mijns inziens duidelijk leesbaar, en daar gaat het om.

Voor wat betreft de beroepsprocedure het volgende:

Het aantekenen van beroep tegen mijn afwijzing van uw bezwaarschrift en uw tweede verzoek richting het Ministerie van Financiën zijn twee verschillende en los van elkaar staande gebeurtenissen. U dient dus inderdaad **30 maart 2010** als begindatum aan te houden voor de start van de termijn waarbinnen u beroep moet aantekenen. Wilt u de beslissing van het Ministerie van Financiën afwachten voordat u besluit of u beroep wilt aantekenen en heeft u het idee dat die beslissing "te laat" komt, dan kunt u altijd een pro-forma beroepschrift (overigens vormvrij) indienen. U krijgt dan te zijner tijd vanzelf bericht voor welke datum het normale beroepschrift binnen moet zijn.'

Brief van 3 mei 2010 van ministerie van Financiën aan verzoeker

Op het verzoek om herovergeng van de beslissing over de toepassing van de hardheidsclausule schrijft het Ministerie van Financiën het volgende.

'De beoordeling, of de vrijstelling van toepassing is, is van feitelijke aard. De inspecteur is belast met de beoordeling hiervan. De inspecteur heeft afwijzend op uw bezwaarschrift beslist. Dit omdat er volgens hem geen sprake is van een monument als bedoeld in artikel 15, eerste lid, onderdeel p, van de WBR. Als u het niet eens bent met de afwijzende beslissing van de inspecteur kunt u gebruik maken van het rechtsmiddel van beroep bij de

belastingrechter.'

Brief van 10 mei 2010 van Belastingdienst aan verzoeker

Naar aanleiding van een mail van 7 mei 2010 van verzoeker, waarin hij aangeeft het niet eens te zijn met de beslissing van het ministerie, bericht de Belastingdienst verzoeker onder meer:

'Ik ga uw bezwaarschrift, (...) dan ook definitief afwijzen. Tegen mijn uitspraak op het bezwaarschrift kunt u bij de rechtbank in beroep gaan. In dat geval moet u binnen zes weken na dagtekening van de uitspraak een beroepschrift indienen bij de rechtbank (deze datum was al vastgesteld op 30 maart 2010, hier heeft u ook bericht van gekregen). Op de definitieve afwijzing van uw bezwaarschrift staan alle relevante gegevens'

Brief van 17 september 2012 van Belastingdienst aan verzoeker

'Indien u van mening bent dat er van een nieuw feit sprake is waardoor de afwijzing van uw bezwaarschrift door de rechtbank zou moeten worden herzien, dient u dit o.g.v. artikel 8:88 van de Algemene wet bestuursrecht bij de bevoegde rechtbank kenbaar te maken. Ik als medewerker van de Belastingdienst heb hier geen enkele zeggenschap (meer) over.'